

danske stat? Derfor kan vi ud fra en rimelighedsbetragtning lige så godt ændre dansk lovgivning frem for at køre frem med den ene sag efter den anden, som vi ville tabe, fordi EF-Domstolen har afsagt en kendelse engang. Og der står jo ikke i EF-dommen, at Danmark skal lave sin lovgivning om.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg kan bekræfte over for hr. Kim Behnke, at det er sådan med den retspraksis, der er etableret, at hvis der bliver rejst en sag ved de danske domstole, hvorefter domstolene er forpligtet til at stille præjudicielle spørgsmål til EF-Domstolen, vil de selvfølgelig henvise til den pågældende sag og sige, at virksomheden skal have ret, og det vil de melde tilbage til den danske landsret, eller hvor sagen nu bliver behandlet, og her vil man så skulle dømme på baggrund af retspraksis, som den er i dag.

Men det er jo bl.a., fordi der ikke på noget tidspunkt har været vilje til i politiske kredse at rejse dette principielle spørgsmål. Der har ikke været vilje til at få efterprøvet, om det virkelig skal være sådan, men ved Costa Enel-sagen i sin tid – jeg tror, det var i 1964 – fastlagde Domstolen selv, at EF-retten havde forrang for nationalretten. Det er bare taget til efterretning af alle landene og de juridiske instanser og domstolene, hvor dommerne jo i dag bliver undervist i EF-rettens forrang og i muligheden for at stille præjudicielle spørgsmål, pligten til at gøre det, osv. osv.

Det, jeg anfægter, er det rent principielle: hvis EF-retten skal have forrang, burde man i sin tid – og det bør man for så vidt stadig – traktatfæste det, så det ikke er en retspraksis, men noget, der fremgår klart af de tekster, som er grundlaget for det europæiske samarbejde. Så skal der jo være en afstemning om det, hvor man så kan diskutere det principielle spørgsmål, men det har vi aldrig nogen sinde haft i Danmark, fordi det bare er retspraksis, der har udviklet sig på den måde.

Skatteministeren (Carsten Koch):

Jeg skal takke for den positive modtagelse af forslaget. Det er et forholdsvis enkelt forslag, hvor vi præciserer nogle bestemmelser vedrørende dette spørgsmål.

Med hensyn til det EF-retlige skal hr. Frank Aaen få det svar, han beder om, det er oplagt. Men jeg må minde om, at når man har et

system, som lovgiver, har man også et system, som fortolker lovene og udstikker retningslinjerne i de tilfælde, hvor der er tvivl. Og det, vi har her, er, at der er lavet nogle direktiver, som har formuleret nogle bestemmelser, og så går Domstolen ind og præciserer en fortolkning. Det er vel ikke så fantastisk forskelligt fra det, man kender i normale nationale demokratiske forsamlinger og vedtagelser, så jeg tager det helt stille og roligt.

Der er et stort flertal for forslaget, og det interessante er selvfølgelig også, at man kan blive ved med at diskutere formalia. Indholdet er der jo ingen tvivl om: Alle har tilsluttet sig på nær Enhedslisten.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Skatteudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

15) Første behandling af lovforslag nr. L 17: Forslag til lov om ændring af lov om kommunernes styrelse og beredskabsloven. (Åbne udvalgsdagsordener m.v.).

Af indenrigsministeren (Birte Weiss).
(Fremsat 8/10 97).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Frederik Nørgaard (S):

I forbindelse med den kommunalpolitiske redøgørelse i foråret 1997 tilkendegav regeringen, at der ville blive taget skridt til at indføre åbne udvalgsdagsordener i kommuner og amtskommuner, idet mange væsentlige afgørelser i det kommunale system træffes i udvalgene.